

KENZABURÓ ÓE: Chov

Byli jsme s mladším bratrem v údolí na provizorním pohřebišti, kde jsme větve
prohrabávali měkký povrch země, zapáchající žluklým tukem a popelem.

...

Hledali jsme kosti takových tvarů, kterými bychom si mohli ověřit hrud' jako
medailemi. Avšak ostatní děti z vesnice již téměř všechno vysbíraly a na nás nic nezbylo.
Budu se asi muset poprat s některým spolužákem z obecné školy a nějakou kost mu sebrat.

...

Tam jsme dlouhou dobu dřímali a když bylo po poledni, šli jsme se vykoupat k obecní studni.
Na širokých ohlazených kamenech ležel nahý Micukuči a děvčata si hrála s jeho růžovým
přirozením jako s malou panenkou. Micukuči měl tváře zrudlé, smál se, jako když křičí pták,
a občas se snažil chytit děvčata za nahé zadečky.

Bratr si sedl vedle Micukučiho a pozoroval zaujatě ten radostný obřad.

...

" Úlovek" měl místo našedlé hedvábné letecké kombinézy a leteckých bot z černé jemné kůže
přes sebe přehozený zelenavý kabát, pod ním kalhoty a na nohou těžké neforemné boty.

...

" Co s ním udělají? Zastřelí ho?"

" Zastřelit?" vykřikl Micukuči a překvapením zvýšil hlas. " Zastřelit opravdického černocho?"

...

" Až jak rozhodnou ve městě. Zatím ho tu budeme chovat."

" Chovat, " řekl jsem překvapeně, " jako zvíře?"

...

Stalo se někdy, že když jsme s Micukučim za otcova dozoru sestoupili do sklepa pro sud,
spatřili jsme, jak má černocho svlečené kalhoty, sedí obkročmo na sudu jako pářící se pes a
vystrčená zadnice se mu černě leskne. V takovém případě jsme museli chvíli počkat za
černochovou zadnicí. Micukuči se zbožnou pokorou a překvapením vzhlížel jako ve snu a
držel se mě za ruku..

...

Jednoho horkého oppoledne Micukuči navrhl, abychom černocho zavedli k rybníčku.
Překvapilo nás, žye jsme na to dosud nepřišli. Popadli jsme černocho za ruce a vyběhli s ním

po schodech nahoru. Děti, které stály venku, spustily křik, obklopily nás a šly s námi po kamenité cestě rozpálené sluncem. Všichni jsme se svlékli, černochovi jsme stáhli šaty, skočili jsme do vody a stříkali a křičeli. Byli jsme nad tím novým nápadem jako u vytržení. Nahý černochošel až do největší hloubky a stál tam obrovský až po pás ve vodě. Když jsme na něj stříkali, spustil křik, strkal hlavu pod vodu a pak se napřímil a vyplivoval vodu. Nahý černocho, zmáčený sluneční září, se třeptil jako černý kuň a vypadal překrásně. Křičeli jsme jako pominití a stříkali jsme na něj. Mezitím vlezla do vody i děvčátka, která se zpočátku schovávala ve stínu dubu. Micukuči chytil jedno z nich a začal ten svůj nestoudný obřad, my jsme chytili černocho a chtěli jsme mu ukázat tu Micukučiho zábavu. Slunce prudce zářilo a oslňovalo nás, voda bublala jako ve varu. Micukuči byl celý rudý, smál se, chytil děvčátka rukama za zmáčený blyštivý zadeček a vřískal. My jsme se smáli a děvčátka plakalo. Vtom jsme si náhle všimli, jaké má černocho ohromně krásné velké přirození. Tiskli jsme se nahými boky k němu a když jsme ho chytili za přirození, černocho začal křičet a stavět se jako rozohněný kozel. Smáli jsme se ještě víc, až nám tekly slzy, a stříkali jsme po něm vodu. Pak Micukuči vyskočil a jak byl nahý, utíkal do vesnice, odkud přivedl velkého kozla. Začali jsme jeho nápadu nadšeně tleskat. Černocho otevřel široká růžová ústa, vykřikl, vyběhl z vody a začal dorážet na kozla. Smáli jsme se jako šílení, Micukuči držel pevně kozla za hlavu. Černocho dorážel ze všech sil na kozla, jeho velké černé přirození mu na slunci zářilo, ale nepodařilo se mu to tak úspěšně jako kozlovi. Vřískali jsme, že jsme se sotva drželi na nohou, až jsme z toho byli celí unavení. Viděli jsme v černochovi obdivuhodné domácí zvíře, úžasně nadané zvíře. Od toho zářícího letního dopoledne jsme si černocho zamilovali tak, že ani nevím, jak to vypovědět.

...

Rvát výhonky a střílet mlád'ata

1.kapitola: PŘÍJEZD

Už svítalo a my jsme dosud nevyrazili, protože během noci dva z našich kamarádů utekli.

...

Potom příběhly po cestě děti a ženy z vesnice, koukaly na nás udiveně, bojácně a s drzou nestudností, něco si mezi sebou šeptaly a pak náhle vyprskly v prudký smích, a tak nás otravovaly. Byli jsme pro ně naprostými cizinci. Někteří z kamarádů zašli k plotu a chlubili se vesničánům svými nezralými pind'oury, podobnými nezralým meruňkám. Jedna z vesnických žen středního věkuse prodrala mezi chichotajícími se dětmi, vystoupila dopředu, našpulila rty a nestydatě oznamovala podrobnosti ostatním ženám, chovajícím dět'átko. Pro nás se však podobná zábava opakovala v mnoha jiných vesnicích, a tak už nás nebavila a stejně tak jsme se přestali zajímat o vzrušení nestoudných venkovských žen nad našim přirozením.

...

Když se však toho dne vrátili naši dva utečenci, doprovázeni strážníkem a vychovatelem, byli jsme přímo otřeseni, jak byli brutálně zmlácení. Zatímco vychovatel a strážník spolu mluvili, obklopili jsme své odvážné kamarády, kteří takhle hrozně dopadli. Měli poraněné rty a kolem nich krvavé šmouhy, kolem očí samou modřinu a ve vlasech zaschlou krev. Vzal jsem líh z

lékárnické brašny a omýval jim jejich čerstvé rány a potíral je jódovou tinkturou. Starší a statnější z nich měl modřinu na vnitřní straně stehna, ale když jsem mu vyhrnul kalhoty, nevěděl jsem si rady, jak mu to ošetřit.

...

Obdivovali jsme odvalu svých kamarádů a nenáviděli jsme vesničany za jejich brutalitu.

" Už jsme byli kousek od přístavu, vid'?" Stačilo se chytit náklad'áku a zmizet v přístavu."

" Jo," hlesl mladší z utečenců, " ještě kousek a bylo to."

" Jenže tebe začalo bolet břicho," řekl Minami zkřivenými rty, " a bylo po všem."

" Jo," řekl bledý chlapec zahanbeně, stále ještě s prudkými bolestmi břicha.

" Vesničané vás bili?" zeptal se bratr s rozzářenýma očima.

" Co? To nebylo bití," řekl Minami s pýchou a zároveň opovržením. " Unavil jsem se, jak jsem jim uhýbal, a jimse dělala až pěna uhuby, jak mě mlátili motykama do prdele."

" Ach," zasténal můj malý bratr jako ve snu. " Motykama do prdele?"

Když strážník odešel poté co zahnal zvědavce za plotem, vychovatel si nás svolal. Nejdřív zfackoval oba utečence tak, až jim po bradě stékala čerstvá krev, a potom je odsoudil k jednodenní hladovce. Byl to mírný trest a také způsob, jak je udeřil, nebyl zas až tak žalárnický, spíše bychom ho nazvali mužný, a tak jsme měli pocit, že se náš kolektiv, včetně vychovatele, opět stmelil.

" Kluci, ne abyste zase tak nešikovně utíkali," řekl vychovatel a nadmul mladistvý krk, až zrudnul.

...

" Našli jsme pro vás ten nejlepší způsob, jak vás zavřít. Válka je taky někdy k něčemu dobrá," říkal vychovatel a cenil přitom své silné zuby. " Já bych ti nedokázal vyrazit přední zuby. Na to musí být pořádná sedlácká pěst."

" Praštil mě motykou," pochlubil se Minami, " takovej chcíplej dědek to byl."

" Nemluv bez dovolení," zařval vychovatel.

...

...spatřili jsme u zeleného nákladního auta skupinu mladistvů a hrdě vyhlížejících vojenských kadetů. Z těchto mladých vojáků, jejichž profil ozařovalo zapadající slunce, prosvítající mezi stromy na mírném svahu, mlčenlivých a jakoby zaražených, vyzařovala síla, která vycházela z jejich postav jako tělesný pach. Tento pach byl silnější, než když mladí vojáci vykopávali borovicové kořeny a vyráběli z nich těžce vonící lepkavý olej, nebo když se procházeli městem ve svých slušivých uniformách a plácali nesmysly.

" Poslyš," naklonil se ke mně Minami a přiblížil své rty až k mému uchu, " kdyby chtěli, já bych se s nima vyspal, i kdyby mně třeba praskly hemeroidy, jen kdyby mi dali kus vecky."

Minami měl v pootevřené puse plno slin, rozzářenýma očima pohlížel na pevné a silné zadnice vojáků a zhluboka vzdychal.

" Chytli mě zrovna, když jsem spal s jedním takovýmhle." řekl ještě a na jeho tváři se mu objevilo zklamání. " Dá se říct, že bych ze sebe dělal děvku za kus vecky?"

" Oni si chytí nějakýho teplouše," řekl jsem, " a ty nemusíš ze sebe dělat žádnou děvku."

"...Hm," zabručel nepřítomně Minami.

...

Horké napětí ve mně povolilo a já jsem pocítil hořké zklamání. Muž neměl v sobě žádnou jiskru ani svěžest vojenského kadeta, neměl ani pevný zadek, který by se svíral v uniformě a vyvolával malé pokušení...

...

Vneslo to do naší skupiny pocit dobré nálady, někteří se dokonce mezi sebou šťouchali, dělali vyzývavé pohyby a smáli se. Přišel Minamiia vzrušeně se šklebil. Přivedl ho jeden vesničan za ruku. Připojil se k nám s tvářemi zarudlými, s očima zářícíma a s chichotem, který z jeho úst vycházel jako malé bubliny.

" Přišel pro mě právě ve chvíli, kdy jsem v předsíni prováděl svou ranní toaletu," vyprskl. " Byl fascinován mou nahou prdelí a pak mě praštil, protože to smrdělo. To je hrozný! Právě při ranní toaletě."

" Při ranní toaletě?" zeptal se nevinně jeden z mladších kamarádů, zbaven již strachu.

To povzbudilo Minamiho. " Ranní toaleta, prdel!"

Kamarádi kolem něj dětsky zavřískli a Minami vítězoslavně předvedl svou obscénní pozici.

Všichni měli dobrou náladu, jako když se chystáme na výlet a zjišťuje se prezence.

Lidské ovce

Nato voják něsco prudce vykřikl - znělo to jako rozkaz. V autobuse všechno ztichlo a byl slyšet jen zvuk motoru. Jak jsem seděl schoulený na sedadle, spatřil jsem, že mladý voják drží pevně v pravé ruce nůž, blýskající se svým ostřím. Pomalu jsem se narovnal a pohlédl jsem na něj, jak šermuje nožem u boku, a také na ženu, která stála vedle něj a ustrašeně vyhlížela. Japonští cestující i ostatní cizí vojáci na nás mlčky koukali.

Voják opakoval své výkřiky pomalu slovo za slovem, ale mně v uších bušilo jen to, jak ve mně vzkypěla krev. Potřásl jsem hlavou. Voják podrážděně opakoval s jasnou výslovností svá

slova. Jakmile jsem pochopil význam těch slov, vnitřnosti se mi náhle sevřely strachem. " Otoč se! Otoč se!" co jsem měl dělat? Poslechl jsem vojákovu rozkazu a otočil jsem se. Vzadu za velkým oknem bylo vidět, jak za autobusem víří mlha jako brázda za lodí a odplovává v kapičkách dál. Voják vykřikoval energicky, ale já jsem jeho slovům nerozuměl. Když pak vykřikl znovu ve slangu jakási sprostá slova, cizí vojáci kolem nás se pustě rozchechtali. Obrátil jsem hlavu a podíval jsem se na vojáka a na ženu. Žena se již vzpamatovala aměla zase svůj nestydatý výraz. Nato voják vykřikl jako dítě, jež má radost ze hry, kterou si vymyslelo. Byl jsem z toho celý pryč, ale cítil jsem, jak mě strach začal opouštět, stále jsem však nechápal, co vlastně voják zamýšlí. Pomalu jsem potřásl hlavou a odvrátil jsem svůj pohled. On si ze mě dělá jen legraci, pomyslel jsem si, ale nevěděl jsem, co dělat. Zadíval jsem se na proud mlhy za oknem a měl jsem dojem, že už mi nic nehrozí. Stačí, když se zvednu, a oni mě nechají být.

Jenže vojákovy mohutné paže mě znovu chytily za ramena a strhly ze mě plášť, jako když se strhává kůže ze zvířete. Nebyl jsem schopen dělat něco proti tomu, aby po mně ostatní vojáci nechňapali svými rukama a neřvali přitom radostí. Odepnuli mi pásek od kalhot a prudce ze mě stáhli kalhoty a spodky. Ve snaze zabránit tomu, aby mi spadly kalhoty, roztáhl jsem nohy v kolenou, ale v téhle pozici mě chytily za krk a prudce mě stlačili dolů. Klekl jsem si na všechny čtyři jako zvíře a vystavil jsem svůj nahý zadek posměchu cizích vojáků. Bránil jsem se, ale obě zápěstí i krk mi drželi a nadto ještě jsem měl stažené kalhoty, takže jsem se nemohl hýbat.

Zadnice mě zábla. Cítil jsem, jak mi na ní před očima cizích vojáků naskočila husí kůže a asi mi zmodrala. Kostrč mi narážela o tvrdé železo u sedadla a každým pohybem autobusu se mi bolest přenášela do celých zad. Dovedl jsem si představit výraz mladého vojáka, který mi na záda přiložil nůž. Tlačili mě dolů a já jsem před svou svěšenou tváří viděl, jak mám zimou sevrklý penis. Ohromilo mě to a následně mě zaplavil pocit ponížení. Nato ve mně vzkypěla zlost a já jsem dostal vztek jako malé bezmocné dítě. Ale ať už jsem se chtěl zbavit sevření vojáků jakkoli, dosáhl jsem jen toho, že jsem zmítal zadnici.

Cizí vojáci začali najednou zpívat. V tom řevu jsem zaslechl, jak se Japonci v autobuse smějí. Byl jsem přemožen a ponížen. Když se sevření na krku a zápěstích uvolnilo, zjistil jsem, že nemám ani sílu se postavit. Po obou stranách nosu mi tekly slzy. Vojáci zpívali pořád dokola jednoduchou, jakoby dětskou písničku. Do taktu mne plácali po zadku, který mi zimou znečitlivěl, a přitom se smáli.

" Bum, bác, ovce ! Bác ! Bác !" opakovali neustále a zpívali v cizím slangu. " Bum, bác, ovce ! Bác ! Bác !"

Voják s nožem v ruce přešel do přední části autobusu. Někteří vojáci šli za ním. Mezi japonskými pasažéry nastalo vzrušení, ale vojáci pořád křičeli jako policisté, kteří organizují průvod. I když klečel s hlavou schýlenou, pochopil jsem, co dělají. Když mě pak chytily za zátylek a obrátili mě dopředu, spatřil jsem, jak v uličce uprostřed autobusu jsou jako ovce s roztaženými nohama, aby udrželi rovnováhu, s ohnutými zády a vystrčenými zadky zařazeni další Japonci. Já jsem byl poslední "ovce" v této řadě. Vojáci řvali jako pomínutí: " Bum, bác, ovce ! Bác ! Bác!"

Každým zakymácením autobusu jsem narážel na hubený zadek dělníka ve špinavých kalhotách hned přede mnou, na zadek, který byl ztuhlý zimou. Autobus náhle zabočil doleva a zastavil. narazil jsem hlavou na dělníkova svalnatá lýtka. Bylo slyšet, jak se prudce otevřely dveře a jak průvodčí, která vyběhla ven do noční mlhy, pronikavě křičí jako malé dítě.

Schoulil jsem se a naslouchal jsem, jak se ten křik vzdalije. Nikdo za ní neběžel.

" Už toho bylo dost," řekla tiše žena patřící k vojákovi. Měla přitom ruku na mých zádech.

Potřásl jsem hlavou jako pes a když jsem vzhlédl, uviděl jsem její bledý výraz, ale pak jsem se sklonil a znovu jsem zaujal stejnou pozici jako " ovce" přede mnou. Žena začala ze všech sil křičet a přidala se k vojákům. " Bum, bác, ovce ! Bác ! Bác !" Řidič si svlékl bílé rukavice a s unavenou tváří si stáhl kalhoty a vystrčil velkou tlustou zadnici.

Několik aut projelo kolem našeho autobusu. Předjížděli nás také muži na kolech a snažili se nahlédnout do zamlžených oken. Byla docela normální zimní noc. Jenom my jsme vystrkovali své nahé zadky do studeného vzduchu. Zůstali jsme v této pozici po dlouhou dobu. Pak se najednou vojáci zpíváním unavili, vystoupili z autobusu a vzali ženu s sebou. Zanechali nás s vystrčenými zadky, jako když se přezene bouře a nechá za sebou poražené stromy. Pomalu jsme vstávali. museli jsme přitom překonávat bolest v kříži a v zádech. Tak dlouho jsme byli " ovce".

Díval jsem se na svůj starý kabát, který ležel na zemi jako nějaké špinavé zvíře, a natahoval jsem si přitom kalhoty a zapínal pásek. pak jsem pomalu zvedl kabát, oprášil jsem ho a vrátil jsem se úplně zmožený na zadní sedadlo. Ztlučení zadek mi v kalhotách hořel. byl jsem tak vyčerpaný, že mi dokonce bylo i zatěžko vzít si na sebe kabát.

Cestující, kteří se stali " Ovcemi", si jeden po druhém pomalu navlékali kalhoty, zapínali si pásky a vraceli se na svá sedadla. Všichni byli zmoženi a pobledlí a se stisknutými rty se chvěli na celém těle. Ostatní, kteří se nestali " ovcemi", se s prsty zabořenými do tváří dívali na " ovce". Všichni mlčeli.

Úředník, který seděl vedle mne, si oprašoval špínu z kalhot. Potom si chvějícími se prsty otřel brýle. Postižení pasažéři seděli téměř všichni vzadu. Učitel a ostatní, kteří toho byli ušetřeni, seděli vpředu a pohlíželi na nás. Mlčeli jsme a čekali, ale nic se nestalo. Ani průvodčí se nevracela. Nebylo nic, co bychom mohli udělat.

Když si potom řidič navlékl rukavice, sedl si za volant a nastartoval, lidé vpředu opět ožili. Tiše spolu začali hovořit a dívali se na nás postižené. Všiml jsem si, že na nás nejvíc ze všech hledí učitel a že se mu chvějí rty. Schoulil jsem se na sedadle a abych se vyhnul jeho pohledu, zavřel jsem oči. Pocit hanby ve mně ztvrdnul na kámen a ze mě začaly vyzařovat paprsky jedu.